

MARIANA MICHALSKÁ

ČIERNY LES

VYDAVATELSTVO MERANO s. r. o.
Všetky zákonné práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0430-5

Marína Michalská

Čierny les

Technická spolupráca: Ondrejkočová Viktória, Kitlei Karol

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0426-5

„Neboj sa ísť do lesa. Čaká ťa tam pokoj a ticho...”

(vlast. cit.)

***Ďakujem všetkým mojim čitateľom, ktorých moja tvorba
natol'ko zaujala, že sa k nej radi vracajú.***

(autorka)

Určite mnohí potvrdia moje slová, že výlet do prírody je balzamom na dušu. Človek pookreje, zbaví sa stresu, načerpá novú energiu a chuť do života. Aspoň ja to tak vnímam. Pre mňa je vstup do lesa inou formou života. Zmiešanina strachu a oddychu. Neverím, že existuje človek, čo by po prekročení pomyselnej brány do zelenej nádhery aspoň na okamih nepocítil to isté.

Strach z neznámeho prostredia, ale zároveň vidina niečoho nového, čo v nás zanechá pocit, že sme dostali novú životnú silu a chuť do života. Dýchať čerstvý vzduch, počuť a vidieť zvieratá, ktoré bežne v meste nevidieť...

Katkini rodičia mali presne v podobnom prostredí rodinnú chatu. Katka tam neraz trávila voľné chvíle, kým bola ešte dieťa s rodičmi. Teraz buď s priateľmi alebo sama. Neďaleko chaty sa nachádzalo jazero a za ním hustý čierny les. Tam sa už neodvážila. Slýchala o ňom čudné historky. A človeku aj z počutia naskakovala husia koža.

Navyše neustáli opar nad jazerom, hlavne večer a ráno, ako aj v chladnejšom ročnom období, tento strach ešte umocňoval. Neraz sa jej zdalo, že odtiaľ počuje čudné zvuky, či vidí pohybujúce sa svetlá. Vravelo sa o ňom, že skrýva dosiaľ neobjavené tajomstvá. A vraj kto do neho raz vstúpil, živý sa nevrátil. A dokonca tam nenájdeš jediného živého tvora! Žiadne vtáky, vysoká zver či medvede. Kedysi v ňom vraj zmizla skupina žien, ktoré cezeň niesli svojim mužom stravu. Nikto ich viac nevidel. Ani veci, ktoré mali pri sebe sa nikdy nenašli.

Často rozmýšľala o tom, že ako to ľudia zistili, keď sa odtiaľ nikto živý nevrátil. A stále viac sa prikláňala k názoru, že sú to len povedačky. A ako sa najlepšie takéto reči vyvracajú? Osobnou návštevou.

„Ale najprv asi pôjdem navštíviť miestnu knižnicu a pozist'ujem o tom mieste viac.“ rozhodla sa.

„Možno natrafím na niečo aj o našom jazere.“

Ako sa rozhodla, tak aj urobila. Od školských čias mala čitateľský preukaz. Bola „knihožrútom.“ Keď rodičia zistili, aký je vášnivý čitateľ, prestali jej knihy kupovať, ale zvolili radšej formu knižnice. Avšak domovskú zbierku by jej závideli v kadektorej knižnici. Mala tam diela svetových autorov, medzi ktorými nechýbali mená ako William Shakespeare či Jules Verne. Nemala vytipovaný žáner. Proste čítala všetko, čo ju zaujalo.

Pani v knižnici ju veľmi dobre poznala. Bola tam takmer denným hosťom. Teraz na ňu pozerala ako na zjavenie.

„To čo ťa napadlo, moja?“ - spýtala sa teta Julka, staršia, korpulentná blondína zo starožitnými okuliarmi.

„Neviem.“ - priznala popravde.

„Ale neskutočne ma to tam ťahá. Alebo skôr to, čo by tam mohlo byť.“

„Všetci sa tomu miestu vyhýbajú a ty sa tam chceš vybrať?“ - spýtala sa začudovane.

„Najprv chcem vedieť, čo sa zakladá na pravde o tom mieste.“ - povedala rozhodne.

„Viete teta, pripadá mi to divné, že všetci o ňom niečo vedia, ale odkiaľ vlastne, keď ako sa hovorí, sa odtiaľ nikto nevrátil?“

„Niečo pravdy na tom bude.“ - odpovedala zadumane knihovníčka.

„Dobre, nejdem ťa presviedčať. Pozrieme sa, čo o tomto mieste máme.“

„Pozreli by ste sa aj na to jazero, čo máme pred chatou?“ - opýtala sa Katka.

Knihovníčka sa s desom na ňu pozrela.

„Čo by si o ňom chcela vedieť?“ - spýtala sa priškrteným hlasom.

„Všetko, čo sa dá o ňom zistiť.“ - povedala.

Teta Julka len pokrútila hlavou.

„Teda, dievča moje neviem čo ťa to napadlo, ale tieto miesta nie sú na to aby sa človek bližšie nimi zaoberal.“ - zašepkala.

„Ale prečo?“ - nedalo a po Julkiných slovách jej zvedavosť ešte vzrástla.

„Lebo... proste nie a basta.“ - zakončila knihovníčka.

„Lebo nie je odpoveď.“ - odvetila namrzené Katka.

„Pozriete sa mi po tých materiáloch?“

Knihovníčka znovu pokrútila hlavou, ale už nič nepovedala a dala sa vyhl'adávať veci, o ktoré ju Katka požiadala.

Zbytočne by ju odhovárala. Vedela, že Katka je neskutočne tvrdohlavá, a keď ju niečo zaujme, ide po tom ako pes po údenom.

„Berieš si to domov, či budeš študovať tu?“ - spýtala sa teta Julka, keď odkiaľsi dotrepala asi zo desať veľkých kníh. Niektoré boli riadne staré. Vyzerali na kroniky alebo niečo podobné.

„Asi si ich vezmem domov. Tam budem mať viac času na čítanie.“ - povedala zamyslene.

Teta jej ich teda zapísala a posunula na pulte.

„Hlavne nevyved’ nejakú hlúposť, ktorú budeš potom ľutovať.“ - pridala dobráčku radu.

Katka prikývla, zad’akovala a pobrala sa s tou kopou kníh domov.

„Ešteže som autom, bo inak neviem, ako by som sa s tým doplazila domov.“ - pomyslela si pufkajúc pod váhou kníh.

Doma knihy položila na stôl v obývačke, zakúrila do krbu, urobila si horúci čaj a usadila sa na pohovku. Chvíľu si zohrievala na hrnčeku ruky, uchlipkávala z čaju a pritom po očku poškuľovala na knihy na stole.

Zacítila zvláštny nepokoj. Vlastne ju prenasledoval, od kedy sa dotkla tých kníh. Čo je v nich, že jej to vzalo pokoj v duši?

Položila hrnček na stôl a siahla po prvej z vrchu. Ruka jej zamrzla nad ňou a telom prebehli zimomriavky. Na knihe bolo napísané:

„KRONIKA TEMNÝCH DEJÍN NÁŠHO KRAJA.“

Napísal nejaký Pavol Longmeier v roku 1812.

Zalovila v pamäti a zbledla. Už vie, kde to počula a videla. Vystupoval v tých snoch, čo ju pravidelne prenasledujú posledné roky. Skôr vždy jeden určitý. Je sama pri jazere, v dlhej bielej nočnej košeli. Z jazera vystupuje opar a v ňom vidí tváre, všelijaké cudzie, neidentifikovateľné. Ona len na nich civí, ale neozýva sa k nim. Miesto toho obíde to jazero a bosá si to namieri do lesa za ním. Necíti bolesť, zimu, len kráča tmou. Odrazu sa jej do cesty pritrafí malá drevenička. Nakukne dnu a v nej sedí muž v čiernom habite s kapucňou, ktorá mu prekryva oči a usilovne čosi píše. Na stole rozložené pergameny, kalamár a husie brko. Svieta mu jediná petrolejka. Všimne si, že okrem stola je v miestnosti murovaná pec a pri nej skromná posteľ. Muž zdvihne hlavu a pozrie na ňu. Jamkami bez očí! Až teraz si všimne, že aj prsty na rukách má divnej, priesvitnej konzistencie, akoby boli bez kože. Ruky kostlivca!

Zrazu nimi zdvihne ten pergamen, na ktorý čosi písal a otočí ho smerom k nej.